

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (11)

Du-te și scaldă-te!

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 01.10.2018, Actualizat: 01.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.1-14

2 Împărați 5.1-14: **1.** Și Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, era un om mare înaintea stăpânului său și mult onorat, pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei; și el era un bărbat puternic și viteaz, un lepros. **2.** Și sirienii ieșiseră în cete și luaseră captivă o copilă mică din țara lui Israel; și ea era înaintea soției lui Naaman. **3.** Și ea a zis stăpânei sale: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa!” **4.** Și cineva a mers și a spus stăpânului său, zicând: „Așa și așa a zis copila care este din țara lui Israel”. **5.** Și împăratul Siriei a zis: „Du-te și eu voi trimite o scrisoare împăratului lui Israel”. Și el a plecat și a luat în mâna lui zece talanți de argint și șase mii de bucăți de aur și zece schimburi de haine. **6.** Și a dus scrisoarea împăratului lui Israel, zicând: „Și acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindec de lepra lui”. **7.** Și a fost așa: cum a citit împăratul lui Israel scrisoarea, și-a sfâșiat hainele și a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui? Luați seama deci, vă rog, și vedeți cum caută pricină împotriva mea”. **8.** Și a fost așa: când a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că împăratul lui Israel și-a sfâșiat hainele, a trimis la împărat, zicând: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Să vină el acum la mine și va cunoaște că este un profet în Israel”. **9.** Și Naaman a venit cu caii săi și cu carul său și a stat la ușa casei lui Elisei. **10.** Și Elisei a trimis la el un sol, zicând: „Mergi și spală-te de șapte ori în Iordan, și carnea ta își va reveni și vei fi curat”. **11.** Și Naaman s-a mâniat și a plecat și a spus: „Iată, eu ziceam: Va ieși negreșit la mine și va sta în picioare și va chema Numele Domnului Dumnezeului său și își va legăna mâna asupra locului și va vindeca pe cel lepros. **12.** Nu sunt Abana și Parpar, râurile Damascului, mai bune decât toate apele lui Israel? Nu aș putea să mă spăl în ele și să fiu curat?” Și s-a întors și a plecat cu mânie. **13.** Și slujitorii săi s-au apropiat și i-au vorbit și au zis: „Părinte, dacă ți-ar fi zis profetul să faci vreun lucru mare, nu l-ai fi făcut? Cu cât mai mult când îți spune: «Spală-te și fii curat?»” **14.** Și a coborât și s-a scufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu. Și carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic, și el a fost curat.

Cum poate omul biruit de păcat să primească vindecare și pace.

Un lepros este un om pe care nu-l întâmpini cu plăcere. El provoacă repulsie atât pentru ochi cât și pentru nas, și Naaman era un lepros. Într-o oarecare privință el era un om mare. Era un soldat cu renume și un administrator înțelept, și sub conducerea lui Siria a ocupat un loc de renume între Națiuni. Era apreciat și onorat de împărat, și iubit de popor; dar el era lepros. Probabil că a făcut tot posibilul, ca să ascundă această realitate tragică de ochii mulțimii, dar împăratul știa de soarta lui; chiar și cei din casa lui știau. Slujitorii lui au vorbit despre aceasta, și ceea ce știe slujitorul va afla și omul de pe stradă, și în felul acesta a devenit cunoscut. Ce bucurie putea el să mai aibă de ordinele și decorațiile lui, de onoarea și renumele lui, de bogăția sa, sau de admirația și de invidia altora, dacă această boală greu mirositoare îi submina sănătatea și îl ducea la o moarte îngrozitoare.

Dumnezeu folosește în Cuvântul Său această boală îngrozitoare ca simbol al păcatului. El

vrea, ca noi toți să înțelegem cât de groaznic este păcatul pentru El, și cât de distrugător și amenințător este el pentru noi și semenii noștri. Și El vrea să ne învețe prin această boală dezgustătoare și nevindecabilă. Noi spunem că bărbatul acesta sau femeia aceea sunt leproși din punct de vedere moral; prin aceasta înțelegem că viața lor este necuviincioasă și indecentă și că ei sunt oameni care trebuie evitați. Însă orice păcătos care nu s-a căit, nu s-a scaldat, este un lepros din punct de vedere moral, chiar dacă ascunde sau fără rușine dă pe față starea lui. Orice viață, care nu are pe Dumnezeu ca punct central și preocupare a ei, este o viață păcătoasă, este stricată în izvorul ei, și aceia care cunosc cel mai bine aceasta sunt cel mai frecvent gata să recunoască starea lor.

Unui scriitor american renumit i s-au oferit 5.000 de dolari pentru autobiografia lui. El a răspuns cu următoarele cuvinte: „Un om nu poate să spună tot adevărul despre sine, chiar dacă este conștient că ceea ce scrie este corect, totuși ceilalți nu vor fi convinși. Personal m-am convins de aceasta, și mi-au confirmat și alții că așa este. Nu poți să dezvălui propriul suflet și să-l privești, te vei rușina foarte mult de el și te va cuprinde dezgustul. Din acest motiv mă limitez să descriu numai istoria altora.”

Ai simțit tu același lucru cu privire la tine însuși? – S-ar putea să fie așa și tu ai încercat să-ți îmbunătățești stilul de viață, sincer și cu toată hotărârea; dar a fost în zadar. Apa rău mirositoare a curs din izvorul stricat, care este în tine, atunci când ți-ai dorit-o și te-ai așteptat cel mai puțin la așa ceva, și viața ta este un lanț de hotărâri distruse și speranțe nimicite. Ce vrei să faci acum? Este nu mai lipsit de sens, ci este mult mai rău să-ți ascunzi adevărul față de tine însuși. Aceasta ar fi autoînșelare, și pe alții nu poți să-i induci în eroare, căci ei te cunosc prin ceea ce ei știu despre ei înșiși, sau cel puțin dau impresia că știu. Și cel mai puțin poți să-L înșeli pe Dumnezeu. Nu rămâne liniștit înaintea Lui în această privință, varsă-ți necazul înaintea Lui, deschide-ți sufletul înaintea Lui, chiar dacă gândul cu privire la marea lui stricăciune te umple de repulsie. David, marele împărat, a zis: »Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii.« Dar el a recunoscut ce nebunie era aceasta, și a făcut ce este bine, adăugând la cele spuse mai înainte: »Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și mi-am ascuns fărădelegea.« Fericitul David!

Da, Naaman era lepros. Îndreaptă-ți privirea spre el, căci în privința aceasta este un model al tău, așa cum apari acum înaintea lui Dumnezeu, și s-ar putea ca în istoria lui să înveți calea curățirii și sfințirii tale.

În casa lui Naaman era o fetiță din țara lui Israel, pe care sirienii o aduseseră roabă. Ea lumina ca o lumină în mediul acela străin și păgân. Nu sare, ci compasiune simțea sufletul ei tânăr, și pe lângă aceasta ea era cu judecată. Ea știa despre puterea omului lui Dumnezeu, a prorocului din Israel. Ea era așa de familiarizată cu aceasta, că a depus mărturie cu toată inima. Ea cunoștea și nevoia mare, care a devenit vizibilă în viața stăpânului ei, și ea și-a dorit să pună în legătură pe unul cu celălalt: pe proroc cu harul și puterea lui și pe lepros cu suferința și stricăciunea lui. Ascultă cuvintele ei: »Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, prorocul l-ar tămădui de lepra lui!« Ea era un mare evanghelist, căci pentru a fi un evanghelist mare este nevoie în realitate de două lucruri, și ea le avea: ea cunoștea nevoia oamenilor și ea cunoștea pe omul care putea împlini această nevoie.

Cu aproximativ o sută de ani în urmă a trăit un nobil irlandez cu numele Gideon Ouselen, care a fost folosit de Dumnezeu în mare măsură să fie spre binecuvântarea multor concetățeni ai săi, și acesta era echipamentul lui pentru această lucrare: într-un vis a auzit pe Domnul spunându-i: „Gideon, doresc ca tu să predici Evanghelia”, la care el a răspuns: „Doamne, eu nu pot predica.” Însă Domnul i S-a opus: „Tu știi ce nu este bine la oameni.” – „da, Doamne, știi”, a răspuns el, „ei sunt păcătoși, așa cum am fost eu.” – „Și tu știi mijlocul de vindecare, nu-i așa?” – „O, da”, a răspuns el, „preamărit fie Numele Tău, eu cunosc mijlocul de vindecare; Tu însuți ești, în sângele Tău.” Apoi Domnul i-a spus: „Tu cunoști boala și cunoști medicamentul pentru vindecare, du-te și spune-le oamenilor despre amândouă!”

Această roabă mică cu siguranță trebuie să fi fost la fel, plină de compasiune și încredere, căci cuvintele ei au fost crezute și ceea ce a spus ea a ajuns chiar la urechile împăratului, care asemenea slujitorului lui mare era un om al faptelor. Naaman trebuia să pornească imediat la drum și anume cu tot fastul care se cuvenea poziției și onoarei lui, și cu un onorariu destul de mare, ca să poată răsplăti pe medicul cel mai pretențios, Naaman era un om mare și Siria era un imperiu mare, și acum sosise timpul să facă cunoscut aceasta vecinului lui israelit sărac și disprețuit.

Când Naaman a părăsit Damascul însoțit de suita lui onorabilă, probabil cei mai mulți – orbiți de strălucire – au uitat lucrul cel mai important dintre toate, și anume, că Naaman era un lepros; și aceasta era și dorința lui. Cum mână mândria pe oameni să plaseze pe planul secund starea de păcătoșenie, și dimpotrivă să pună în spectacol bogăția lor, faptele lor, bunătatea lor și dragostea lor de oameni, atitudinea lor prietenoasă, ființa lor demnă de iubit și religia lor, locul înalt, pe care ei îl ocupă în prețuirea făcută de oameni, sau unul mai înalt, pe care ei îl au după părerea lor. Însă niciuna din acestea nu au vreo valoare în fața celei mai importante întrebări, față de realitatea deosebit de gravă, că orice om nenăscut din nou este un păcătos, așa cum Naaman era un lepros. O înfățișare strălucitoare nu poate schimba această realitate. Și aceasta este realitatea cea mai gravă, de nezdruccinat și mai puțin contestabilă: tu ești un păcătos!

Trecem peste nebunia împăratului care a trimis pe lepros la omul fals. Prin aceasta el a făcut, ceea ce mulți fac în zilele noastre. Nebunia lui rezulta din neatenția și neștiința lui și probabil și din mândria lui. El nu a acordat suficientă atenție cuvintelor roabei. Aceasta era într-adevăr nescuzabil într-o situație așa de importantă, însă aceasta este greșeala generală. Noi predicăm pe Hristos, și pe El răstignit, ca fiind singura speranță pentru păcătos. Spunem aceasta în mod simplu, și Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea noastră, că în nimeni altul nu este mântuire, că nu a fost dat nici un alt nume sub soare, în care oamenii trebuie să fie mântuiți, și pare că ei sunt de acord cu noi și cu toate acestea, erg pe alte căi și caută binecuvântările, de care au nevoie, în alt nume. Prorocul era puțin cunoscut și probabil era puțin luat în seamă în zilele acelea, și Numele lui Isus nu este cinstit în zilele noastre, El este încă disprețuit și lepădat de oameni. Ei gândesc că pot trăi și fără El și pot găsi calea spre mântuire prin alte mijloace. Așa este din păcate, în general! Drumul care se pare omului a fi bun, se va dovedi în cele din urmă că este un drum care duce la moarte.

Greșeala împăratului a slujit la punerea în lumină a singurei speranțe pentru leproși. »Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez?«, a strigat împăratul din Israel, când a citit

scrisoarea împăratului Siriei. Dar el ar fi trebuit să cunoască drumul, el ar fi trebuit să fie în stare să învețe pe soldații păgâni calea adevărului. Era rușinos pentru împăratul țării, că știa mai puțin decât fetița roabă. »Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele?, a zis Elisei; »Lasă-l să vină la mine, și va ști că este un proroc în Israel.« Era un dușman al țării și al poporului lui Dumnezeu, și pe lângă aceasta mai era și păgân, dar Elisei a lăsat să vină la el pe leprosul sărman, bolnav de moarte, și el va ști. Cât de mult ni se aduce aminte de cuvintele Domnului nostru: »Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.«

Naaman a venit cu caii și carele lui și a stat la ușa casei lui Elisei. Ce agitație trebuie să fi avut loc în vecinătate, dar Elisei nu a devenit mândru din cauza aceasta. Probabil că aceia s-au gândit că prorocul se va simți foarte onorat să vadă înaintea ușii lui oaspeți așa de înalți, și cu siguranță le va fi pregătit o primire festivă. Dar Naaman a trebuit să învețe, că această gândire era greșită și că Elisei vedea în El numai un lepros. El nu va vorbi cu el ca cu un soldat cu renume, onoarea lui nu are nici o valoare în ochii lui Elisei, dar dacă el se va așeza înaintea lui, dezbrăcat de poziția lui, ca lepros, care este cu totul dependent de harul și îndurarea lui Dumnezeu, el îl va vindeca și îl va binecuvânta. Era o lecție aspră, pe care trebuia s-o învețe acest om mândru, aproape prea aspră pentru Naaman. El a primit cu mânie mesajul lui Elisei: »Du-te, și scaldă-te de șapte ori în Iordan.« După părerea lui, în țara sa erau ape mult mai bune decât în toată țara Israel. Dacă el trebuia să se scalde, ca să se curețe, atunci putea s-o facă acolo. S-a mâniat. – Până în ziua aceea a fost tratat totdeauna ca om mare și niciodată ca lepros. Aceasta era de nesuportat. Această înjosire trebuia răzbunată! Cuprins de această stare, s-a întors să plece în țara lui; cu mândria lui, cu aurul și argintul, cu hainele lui și cu lepra lui.

Dar se pare că Dumnezeu oferă omului mândros încă o ocazie, să fie salvat. Așa a fost în cazul lui Cain și așa a fost la fratele mai mare al fiului risipitor. Aici vorbesc slujitorii lui Naaman, care cu siguranță iubeau pe domnul lor, cu deosebit tact și îl conving. Naaman, un om smerit și devenit înțelept, a ascultat de cuvintele prorocului și s-a scaldat de șapte ori în Iordan, și carnea lui s-a făcut cum este carnea unui copilași. El s-a curățit și s-a vindecat.

Acum o întrebare serioasă: „Care este situația cu tine?”, Mă adresez acelor care au sperat cu toată încrederea că „faptele=neprihănirea” lor vor acoperi lepra lor, care au crezut, că boala sufletelor lor se poate vindeca prin eforturi religioase, sau că ea nu va deveni așa vizibilă ca la ceilalți, față de care se consideră un model. Care este situația ta acum? Tu nu negi, că ești un păcătos, dar te deranjează cuvintele: »Du-te și scaldă-te«? Fii sigur: nu există o altă cale. Dacă Dumnezeu ți-ar fi poruncit să faci ceva mare, ai fi făcut, dar nimic din ceea ce poți face tu nu poate vindeca sufletul tău, sau să curețe păcatele tale. Dumnezeu nu poate face o excepție cu tine, căci în ochii Lui nu este nici o deosebire: toți au păcătuit. – Dar unde se poate scărda un păcătos, ca să devină curat? Iordanul, așa cum am învățat deja, este un simbol al morții, și omul poate numai prin moarte – prin moartea lui Hristos – să obțină mântuirea și curățirea. Nu ai citit încă marile cuvinte: »Prin rănile lui suntem tămăduiți« (Isaia 53.5) și celelalte din Noul Testament: »Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat« (1 Ioan 1.7)?

Tradus de la: [Erlebnisse mit dem Propheten Elisa \(11\)](#)

Titlul original: „Gehe hin und bade dich.“ Wie ein in Sünden Gefangener Heilung und Frieden finden kann“

din seria de articole: „Befreiende Gnade wie sie in den Worten und Wegen des Propheten Elisa vor uns gebracht wird“

din periodicul lunar *Der Dienst des Wortes*, Ediția 12, 1934, pag. 21–28

Traducere: Ion Simionescu